

194—197. Aceste două variante se întind pe o arie învecinată nemijlocit cu Etimol.: < rom. dial. *žermár'* < *viermár*, derivat cu suf. *-ár* de la *viérme* < lat. *vermis* (Scheludko, 131, *Crânjălă*, 254 și 438, Rosetti, V, 120). Var.: *džermála* (pl. tantum), *džermélo* (sg.). Derivate: *džermelýty* „a curăța rana unei vite cu viermarul“, *džermelýtys'a*, *džermeluváty* (Hrinčenko, *ibid.*).

**džermélo**, vezi *džermáry*.

**džigeráj** „arsuri în gură, pe esofag sau la stomac“ — în graiurile huțule (Želechowski, 180). Etimol.: < rom. *jigăraie* „id.“ (Kalužniacki, 14, *Crânjălă*, 235 și 248, Rosetti, V, 120), formație românească cu suf. *-ăr-ăie* (vezi Pascu, 201), de la *jig*. Despre rom. *jig(ăraie)* vezi ALRM II, h. 182, *arsuri*.

**džindžura**, vezi *gėnzura*,

**džok**, vezi *žok*.

**džúlyj** „fără urechi“, „cu urechile mici“, vorbind despre oi: *džúli vívci* „oi ciule“ — în graiurile carpatice (Hrinčenko, 376). Etimol.: < rom. *ciul* „id.“, arom. *ciul* „ciuntit“ (Papahagi, 366—367), cu desinența adjectivală *-yj*. În română *ciul* este termen pastoral, de origine necunoscută, provenind, poate, din gr. *κυλλός* (*Drăganu*, 58—59). Despre *dž* < *č*, vezi § 22. Trebuie să existe și o var. ucr. *čúlyj*, cf. *čúl'a* nume de oaie — în graiurile transcarpatice (Dzendzelivs'kyj, *Vivčars'ka leksyka*, 108), cu derivatele *čúlka* și *čulán'a*. Despre răspîndirea verbului rom. *a ciuli* (urechile), cunoscut în toate provinciile, vezi ALRM II, h. 26.

**džúma** „ciumă“ (Miklosich, *Fremdwörter*, 11). Etimol.: < rom. *ciúmă*, cf. arom. *ciúmă* „umflătură“ < lat. *cyma* (Capidan, *Raporturile*, 142—144, Papahagi, 368). Despre *č* > *dž*, vezi § 22.

**džyndžora**, vezi *gėnzura*.

## F

**facárnyj** 1° „jalnic“; 2° „încăpățînat“, „rău“; „hoțoman“ — în graiurile de vest (Hrinčenko, 376). Etimol.: < rom. *fățărnic* (Kalužniacki, 14, Șăineanu, *Istoria*, 274, Candrea, 407, Stocki, 352, Șarovol's'kyj 55, *Crânjălă*, 438), și anume, de la tema *fațăr-* a rom. dial. *fațărnic*, cu suf. adjectival *-n-yj* (vezi § 31 b). De la aceeași temă, cu suf. verbal *-y-ty* (vezi § 32), provine și ucr. *facáryty* „a face rău“ (Želechowski, s.v.). Derivat: *facárnist'* „hoț(omă)ie“ — în graiurile din Galiția (*ibid.*), cu suf. *-ist'*.

**fál'ča** „falce“ (unitate agrară de suprafață) — în graiurile bucovinene și huțule (Želechowski, 1025, Pătruț, 64, Stolbunova, 74). Etimol.: < rom. *fálce* „id.“ < lat. *falce(m)* (Kalužniacki, 20, Candrea, 404, Candrea—Densusianu, 89—90, nr. 546, Scheludko, 144, Rosetti, V, 121). Derivat: *fal'čár'* „muncitor pe o falce“ (Želechowski, *ibid.*), cu suf. *-ár'*, ca în *kosá* „coasă“ — *kosár'* „cosaș“.

**fijín, fijý'n**, vezi *filýn*.

**filýn** „fin“ (la botez) — în graiurile transcarpatice. Etimol.: < v. rom. *+filín* „id.“ < lat. *filianus*. „Textele cele mai vechi românești de care dispunem nu prezintă decît forma actuală, *fin*. Forma intermediară *+fil'în* ne-a fost însă păstrată de către ruteni, care au împrumutat-o într-o vreme cînd grupul *li* nu se muiase încă în *i*“ (Candrea, 408). Var.: *fijý'n*, *fijín*, *fin*. Răspîndire: *filýn* — în p.c. 164—168, 197—212; *fijý'n* — în p.c. 158, 176—183, 185—190